

agrupació excursionista atalaia

FEDERADOS A:

federación catalana de montaña

federación catalana de esquí

comité de exploraciones subterráneas de cataluña

asociación española de camping y caravana

CARRER ANSELM CLAVE, 3 - TELEFON 2931257 - VILANOVA I LA GELTRU

CIRCULAR PER ALS SOCIS

FEBRER DEL 1970

Construccions medievals defensives (10)

La Guardia i el Castell de Banyeres

A pocs quilòmetres al nord de L'Arboç hi ha el poble de Banyeres, el qual es destaca en aquella planura penedesenca per les restes de l'antiga torre de guaita situada al cim del tossalet que domina i protegeix la vila. En el terme municipal hi ha, a més, els agregats de Salfors i Sant Miquel. Els orígens llatins del nom indiquen l'existència d'un lloc de banys, "balnearius". Prop de Banyeres subsisteixen les restes d'un aqueducte romà que prenia les aigües de la propera riera de Cornudella. Hom assegura que abastia una vil·la romana situada en el lloc on avui dia hi ha la masia d'Els Arcs. També podria haver-se extès més enllà i suministrar aigua als banys de Banyeres. A l'Edat Mitja, la gent no era amiga dels banys ni de moltes pràctiques higièniques, i a l'escut nobiliari interpretaren el nom estampant-hi una testa de cèrvol cornamentada, donant l'erroni significat de les "banyes" a l'origen etimològic de Banyeres.

El primer esment documental que tenim d'aquest lloc està datat cap als anys

938 o 939 en una confirmació de les possessions del monestir de Sant Cugat a càrrec del rei franc Lluís Ultramari. S'esmenten "l'ecclesia s. Olive", la "Guardia de Bagnariis", la "villam Domabius" (Tomoví) i la "Villam Domenio" (S. Jaume dels Domenys). La Guardia quedava dins l'alou de Santa Oliva i era pertinença de Sant Cugat. El lloc estava situat a l'extrem de la Marca, i, per tant, a mercè de les escomeses sarraïnes. La reconquesta de la zona aconseguida per Galí de Sant Martí a l'any 986 donà lloc a uns sorollosos plets de possessió. En aquesta data el rei Lotari confirmà les possessions a Sant Cugat de l'església de Santa Oliva, La Guardia de Banyeres, la vila de Tomoví, els Domenys, i d'aquí cap a "ipso stagnos" (estanys de Comarruga). La possessió és novament confirmada els anys 1002 i 1007, en butlla concedida pels papes Silvestre II i Joan XVIII, respectivament.

Solé i Caralt, citant les "Notes" de Mn. Mas, indica que el 1032 es concedí l'establiment de "Mir Lupo Sancio" i la

A.E. TALAIA
BIBLIOTECA
ARXIU

seva muller "Chixuloni" al castell (?) de "Banneres", segons cessió feta pel bisbe Guadalt. Es citen com a límits el "coll Lodjeri" (Lletger), el "paratem d'Episcopalem" (La Bisbal), Santa Oliva i la Vila Domenys. Tenim certs dubtes en acceptar l'existència d'un castell en aquella data, primerament per no haver pogut comprovar el text original i després perquè tota la documentació posterior referent a l'establiment dels Mir Llop a Banyeres sempre fan referència a la "guardia" i no a un castell. L'any 1054 és otorgat el testament sagrimental de Mir Llop Sanç, jurat per Pere Hiedall Guacefret, fill d'Isarn, Allemar Lobet i Guacefret Salamó, sobre l'altar de Santa Eulàlia, que té la capella vora Banyeres.

Rodillà Bernat, l'any 1076, ven la meitat del castell de Castellet, el qual afronta a cerç amb el "castro de Bagnariis" i el "Castri Vetuli". Aquí veiem un primer esment irrebatible de l'existència d'un castell a Banyeres. Solé i Caralt aporta la notícia, en l'obra "Bisbal Històrica", que l'any 1090 s'estableix la comanda del castell de "Monte Macello" (El Montmell), feta per Pere Mir de Banyeres i la seva muller Guila, a Eribau Ramon de Montafar, al qual donen també la dominicatura de "Aigua Viva". Pere Mir era fill de Mir Llop Sanç, primer senyor de Banyeres. El 1150, la comanda del castell del Montmell era feta per Ponç Pere de Banyeres a Berenguer de Santa Eulàlia. Ponç Pere era fill de Pere Mir de Banyeres. Un germà de Ponç, Ramon Pere era castellà de Tamarit.

L'any 1160, el comte Ramon Berenguer hagué d'arbitrar en les diferències hagudes entre l'abat de Sant Cugat i "Raimundum Petri de Banieres", Ramon Pere donà la meitat del castell de Calders a Arbert de Lliçà. Un cop mort aquest, l'honor tornà a Sant Cugat, com devien tornar-hi l'honor de "Tomabuï". Ramon Pere reivindicaba el "castrum s. Vincencii", situat sota els termes del "castri Caldarii". Els monjos deien que Ramon Pere mai no ha tingut el castell de Sant Vicenç, però sí el de Calders. Quedem així enterrats de l'existència de dos castells en el

lloc avui dia anomenat Sant Vicenç de Calders.

El 1173, Guilleuma de S. Valentino i el seu germà Ramon de Cuiera, donen a l'església de "s. Maria", que està construïda en el terme del "kastri s. Olive", un alou que tenen dins el terme de "kastri de Baieres". En les "Notes" de Mn. Mas veiem que l'any 1177 Guillem de Sant Martí i esposa Guilia de Banyeres, (succesora de Mir Llop Sanç), són jutjats per no pagar els censos que devien a l'església. Guillem allegava tenir-ho en conveni entre els bisbes i els antecessors de Guilia. La sentència dictada fou que si no presentava documents provatoriis devia tornar el castell de "Bagneria". A l'any següent definien ambdós esposos a favor de Sant Cugat el "chastrum quad dicunt Albiniana". En els "Castells Catalans", vol. I, es diu que Banyeres fou llurada l'any 1181 a la Séu de Barcelona.

El 1186, Berenguer de Lodger i muller donen a "Guillelmo de Bagneriis" (fill de Guisla) i muller Arsindis, l'alou que tenen a la quadra "d'Schena Rosa", en terme d'Albinyana. Guillem de Banyeres i la seva muller concedien aquest alou, el mateix any, com a dot per a llur fill "Raimundum", monjo de Sant Cugat. El 1191, "Poncius de Ripis" restitueix a Sant Cugat el castell d'Albinyana i que tenia per veu de la seva tia materna "Guille de Bagneres", germana de la seva mare Guilleuma de Banyeres, casada amb Arnau de Ribes. Guisla, seguint amb els seus plets en els quals a cada bugada perd un llençol, a l'any 1193, dóna i restitueix a "Petro de Bagneriis et frati tuo, Bernardo" (cosins seus) el lloc de l'Albornar, que injustament retenia, segons instrument sobre el "castro de Tornalbuï". Ja tenim ara un castell de Tomoví, el lloc on avui dia hi ha les mines d'abastiment d'aigua d'El Vendrell.

El 1216, Arnau de Banyeres feia donació i oferta, complint el secret manament fet per la seva mare "Guilla" de tot el que aquesta li llegà al castell de Banyeres, El 1249, Arnau de Vernet dóna i concedeix al seu fill Ramon, el dret que

Secció de Cultura

CONFERENCIA

El passat dia 18 de gener, el Professor Montoriol Pous presentà en el nostre local social la conferència il·lustrada amb diapositives sota el títol "Una expedició al país del foc i del gel". El relat s'inicià amb unes interessants vistes del naixement de l'illa volcànica de Surtsey, ocorreguda l'any 1963, per tal d'explicarnos la gènesi formativa de l'illa d'Islàndia. Seguidament ens mostraren les grans extensions de colades volcàniques que ocupen l'illa, com la de Odadahraun, i els no menys grandiosos glaciars, com el Langjökull i el Vatnajökull, aquest últim comparadament superior a la suma de totes les geleres europees existents. Les referències a la vida i costums dels habitants de Reykjavík, els sistemes de locomoció, els cursos hidrològics, la fauna i flora, els curiosos "geisers", el fred i l'eterna lluminositat estiuena, comentats de forma planera, foren el contrapunt anecdòtic que amenitzà la conferència. Foren detallades les ascensions a l'Hekla i a l'Snæfells (el volcà per on els protagonistes de la novel·la de Juli Verne s'introdueixen a les entranyes terrestres. Una utopia irrealitzable tanmateix), i les exploracions a les cavernes volcàniques de Surtshellir, Stephanshellir, Rauðarhorshellir i Budahshellir, explicant-ne el procés formatiu i particularitats notables com són les geleres subterrànies i els boscos d'estalagmites de gel fossilitzat. Completà la conferència el relat del

"raid" efectuat a Groenlàndia amb detalls sobre la geologia i els pobladors d'aquella gelada terra. El conferenciant fou molt aplaudit i remerciat per la seva agrable disertació pel nombrós públic assistent a l'acte.

BIBLIOTECA

Ha ingressat a la nostra biblioteca el segon volum relligat de les circulars de la nostra Entitat i que comprèn el període de 1963 al 1969. L'enquadernació ha estat confeccionada pel nostre consoci Ramon Moliné el qual l'ha cedit desinteressadament a l'Entitat, gentilesa de la qual expressem el nostre agraiement. El volum queda a la disposició consultiva dels socis.

* * *

Agraïm al soci Joan Virella, per la donació a aquesta secció del llibre "LA CONQUISTA DEL EVEREST", del qual es autor W. H. Murray.

Està a disposició dels socis en la Biblioteca.

SORTEIG

En el sorteig corresponent al mes de Gener ha estat premiat el soci Tomàs Muela i Martínez amb el llibre "Meteorologia de l'excursionista", autor Eduard Fontserè.

El soci premiat pot passar a recollir el llibre qualsevol dimarts o dijous de 8 a 10 del vespre; caduca als 60 dies del sorteig.

En cas de no ésser recollit, passarà a formar part de la nostra biblioteca.

(Vé de la pàg. anterior)

tenia sobre la castllania de s. Oliva, la qual, abans fou del seu gendre "Ponci Petri de Bagneriis". En el testament de Ponç II de Ribes, otorgat el 1258, s'esmenta la possessió que aquest tenia dels castells de Banyeres i Pacs, entre altres. El castell de Banyeres era, l'any 1265, propietat de la família Aimeric, i va ésser comprat per un membre de la mateixa família, anomenat Guillem, al rei Jaume I. En el cens de 1359, Banyeres tenia 45 focs i era propietat del bisbe.

En el curs d'aquest relat veiem que primerament a Banyeres hi hagué una "guardia" o torre de guaita. D'aquesta avui dia encara n'hi ha restes. Un llenç de paret que representa aproximadament un quart del perímetre original. Del castell no n'hi ha rastre. Hom diu que estava bastit entorn de la primitiva torre, i altres indiquen a Can Parrillo o alguna de les cases situades al peu del tossalet.

V. C. V. - J. V. B.

Sección de Montaña y Escalada Grupo W. K. C.

Un Pesebre en la pared W. de la Atalaya

Los miembros de este activo grupo de escalada de nuestra Entidad decidieron este año poner por primera vez un pesebre en la pared, famosa por sus escaladas, (oeste de la Talaia). A tal fin se personaron en el pie de dicha pared, el día 21 de Diciembre, 8 miembros del grupo, realizando la ascensión por tres vías diferentes: una cordada formada por A. Ruiz, L. Soler y J. Tarry iniciaron la escalada por la vía normal y fueron los que pusieron el pesebre. Otra cordada formada por A. Castelló, C. Estrada y X. Carrasco abrieron una nueva vía hasta unirse en media pared con la vía normal; y otra cordada formada por A. Vedo y J. Chaparro atacando la pared por la vía directísima, o sea por el techo. Se

utilizó en esta última vía a causa de la dificultad (A-3), 9 ramblones, 2 tacos de madera, 3 clavijas, esperando otro domingo para continuar la vía y terminar toda la escalada. No faltaron en esta ascensión los clásicos "saques" y desprendimientos de piedras, tampoco faltaron los clásicos mirones.

Este pesebre consistía en un nacimiento instalado en una cantimplora, está instalado en el lugar de la pared donde se halla instalado el libro registro puesto por los mismos escaladores del Grupo. La escalada para colocar el pesebre fue dirigida por el monitor del Grupo, el compañero Alvar Archilla.

J. CHAPARRO

EL VIGNEMALE

El Vignemale (3.298 mts.) representa la montaña más alta de la cresta fronteriza Franco-Española, y una de las más hermosas de toda la cordillera.

Su alta y maciza silueta domina regiamente el oleaje de cimas que la rodean.

Posee, además, algunos privilegios que le confieren un lugar aparte en el concierto de las grandes cumbres.

Su glaciar oriental, se ha revelado el mayor de los Pirineos y su vertiente norte es un conjunto único de murallas, cañales y atormentados glaciares.

Allí se halla la vía de ascensión más célebre de la cordillera, el Coulois de

Gaube, y la muralla más alta, la pared norte del Piquelonge.

El Balneario Cauterets es el mejor punto de partida para el Macizo del Vignemale, Ferrocarril de Lourdes a Pierre Fitte, servicio de autocares Pierre Fitte a Cauterets. Desde Gavarnie, el Vignemale es asequible por el valle de Ossgue pasando por el refugio Baysselance. Por España desde Budaruelo, por el valle del río Ara hasta la cabaña de Batanes, desde allí la subida contiene algunas dificultades por la peligrosidad de la roca en descomposición.

ALBERT BAYO

Puntualicemos

Hace pocos días, en todos los medios informativos aparecía con gruesos titulares o como noticia de última hora: "Tragedia de Gavá", "Alpinista muerto en Gavá", etc., etc. Desgraciadamente la noticia era cierta, pero quizás opinamos que su exposición por los medios informativos debiera haber sido más ponderada, y naturalmente, un poco más exacta.

Y decimos exacta, porque la noticia sitúa el accidente en La Sentiu donde es materialmente imposible hallar una pared rocosa de 50 metros y 150 de "despeñadero". Además parece, según noticias procedentes de nuestros amigos de Sitges, que el accidente fue fortuito, y sin practicar con fines determinados, ninguna escalada. Asimismo, se ha cargado la tinta con que nos describió la localización y recupero del cadáver del infeliz muchacho. También cabe decir, que la noticia apareció con casi una semana de retraso.

El hecho, como es lógico, tiene su importancia, pero si es corregido y aumentado por medios tan potentes de difusión como son T.V.E. y los periódicos y sus agencias de noticias, nos va a producir a los que practicamos el deporte de montaña, un daño irreparable. Hemos podido observar como los medios informativos, con un afán sensacionalista, casi rayano en lo morboso, se apresuran a difundir cualquier accidente acaecido a montañeros y excursionistas, amén de clamar contra sus organismos rectores por responsabilidades o por poca previsión. Así, el público que lee o escucha las noticias, va tomando el convencimiento de que el montañismo o alpinismo, e incluso el excursionismo en general, es una actividad propia de suicidas, y que

el superar una cornisa de nieve, escalar una aguja o descender a un avenc es poco menos que un homicidio en potencia.

No podemos negar que el riesgo nos acompaña en más de una ocasión, y que la lista de accidentes en la montaña cada vez es más numerosa, pero la técnica, la práctica y el equipo, hace que el margen de posibilidades para un accidente, actualmente sea muy escaso, sólo acha cables las causas a las inclemencias atmosféricas o a la inexperiencia de los componentes.

Si vamos analizando los casos últimamente acaecidos, podremos hallar desde la bisonerie e imprudencia hasta la autosuficiencia fallida delante de la realidad, mayoría de estos casos, producidos por elementos incontrolados y que después son cargados en la cuenta global de accidentados. No obstante, analizando la proporción entre accidentados y practicantes de los deportes de montaña, podemos ver como resulta exigua la cifra de sucesos respecto a los 30.646 asociados a entidades montañeras de la región catalana, de los cuales más de 14.000 son federados, es decir, practicantes activos.

Desearíamos pues, que nuestras autoridades, especialmente las deportivas y federativas, tomando cartas en la cuestión, nos borraran ese crespón negro, que la información nos está colgando periódicamente, y que por contra minimiza la propagación de éxitos noticiales, que seguramente ayudarían a contrarrestar los nocivos efectos de estos desagradables accidentes.

JOSE BLANES

(Els articles reflexen només les opinions de llurs autors)

Noticiari

REPRESA DE LES OBRES DEL PORT

Ens assabentem que, per tal de procedir a la perilongació de l'escullera de llevant del port de Vilanova, ha estat adquirida l'anomenada "Pedrera d'en Serrafí", situada en les immediacions del Coll d'en Ferran, entre l'enrunat Maset de l'Apotecari i la masia del Corral de Carro. A veure si, finalment, veurem acabada l'obra de tancament del moll i els mariners tindran veritablement un port de refugi quan els sorprengui algun temporal.

DIFÍCULTATS EN LES URBANITZACIONS

La "Batalla del Pam Quadrat" ja fa bastant temps que va finir. Si no es venen parcel·les, els promotores no poden prosseguir les obres d'acondicionament projectades, amb greu perjudici dels propietaris que tenen terrenys adquirits en aquelles zones. Temps enrera ja donàrem la notícia que un projecte d'associació de propietaris d'una urbanització propera a Sant Miquel d'Olèrdola no troava facilitats ni simpatia per constituir-se, per part de l'empresa urbanitzadora. En data recent hem vist publicat als periòdics un anunci similar de constitució associativa de propietaris d'una urbanització situada en els termes de Vilanova i Canyelles. Es queixen que l'empresa no els vol facilitar la llista de propietaris. Si tracten d'agrupar-se per promoure accions legals contra els promotores per la lentitud en que s'efectuen les obres, no ens hem d'estranyar que no trobin l'entusiasta col.laboració d'aquells.

Per altra part hem vist també sortida per segona vegada a pública subhasta la finca del Corral d'en Milà, situada a la partida del Pi Torrat, lloc on es projecta una urbanització de la qual els vilanovins quasi ni ens hem enterat de les vicissituds en que es desarrollà.

UNA PLAÇA DE BRAUS ENTRE MUNTANYES

Entre les moltes atzagaiades que s'han fet en algunes urbanitzacions emplaçades a la nostra comarca, potser s'emportaria un premi aquella mini-plaça de braus situada entre el Corral Nou i el Mas de la Fam. Aquest "tentadero" inacabat devia estar destinat com a esquer per a turistes estrangers, àvids de "typical spanish". De moment, les herbes i les bestioles muntanyenques reivindicant els seus furs, són els únics éssers que envaeixen el ròtol.

PONT DE TERME

Ha estat posada a informació pública la sol·licitud per a construir un pontó sobre el torrent de Santa Maria, el qual fa de divisòria de terme entre Vilanova i Cubelles en el sector marítim. Llàstima que hom no hagués previst una correcta alineació dels passatges marítims de les dues zones.

En la sol·licitud s'esmenta la finca "Els Suïssos". Altres vegades hem llegit "Platja dels Suïssos". No creiem que pel fet de que uns súbdits helvètics haguessin fet poca o molta estada en aquell lloc, se hagi de rebatejar una platja que sempre hem conegut amb el nom de "El Prat" o "Prat de l'Escarrer", i més tenint en compte que els Escarrer ja hi habitaven en el segle XVI.

NOU BAIXADOR A RODA DE BERÀ

Recentment s'ha inaugurat un baixador de ferrocarril en el poble de Roda de Berà, que fins fa poc quedava bestant allunyat de l'estació més propera, que és la d'empalme de les línies de Reus i Valls. Ho advertim als nostres associats i especialment als qui programin alguna visita a la cova de la Merla o als seus contorns, en cas de que no estiguin assabentats d'aquesta millora.

ROTULACIÓ INCORRECTA

El qui transiti per la carretera de Sitges a Ribes tindrà ocasió de veure al costat del pont immediat a Can Quadres de la Timba, un rètol en el qual s'hi llegeix, "Riera de Xafra". Aquesta riera no és altre que la que procedeix de l'antiga Baronia dels Catà i Papiol, desemboca a la de Ribes prop del pont esmentat. Sempre hi ha hagut diverses opinions sobre si s'ha d'escriure Jafra o Jafre, però la grafia apuntada en el rètol no creiem que pugui convèncer a ningú. A no ser que l'organisme responsable ens digués que el seu rètol és "oficialment correcte".

ESGLÉSIA NOVA A CLARIANA

En el poblet de Clariana, situat entre Castellet i Gornal, hi havia existit una petita capella (algú ens ha dit romànica) dedicada a Sant Jaume, i que fou destruïda el 1936. Tan sols en quedaren els fonaments. Fins ara, els diumenges i festes de guardar es celebra missa a l'escola del poblet. Actualment està quasi acabada la construcció, i segurament no tardarà massa en ser beneida i inaugurada una nova església aixecada al costat mateix de l'antic emplaçament de la desaparecida capella.

Secretaría

Altas de Septiembre a Diciembre de 1969

- 1.171 Francisco Muñoz Albá
- 1.172 Rosa M.ª Boronat Guindal
- 1.173 Rosa Oliva Bou
- 1.174 Cristóbal Fabré Fabré
- 1.175 Nuria Albá Romagosa
- 1.176 Isabel Romeu Bertrán
- 1.177 M.ª Lurdes Juncosa Atmallé
- 1.178 Montserrat Rimbau Prat
- 1.179 Marçal Juliá Castañer
- 1.180 Teresa Marcos Juan
- 1.181 Carmen Solé Jacas
- 1.182 Sergio Mondegar Gascón
- 1.183 Conchita Pallarés Barrio
- 1.184 Narciso Camprubí González
- 1.185 Juan Tarriño Acuña
- 1.186 Nuria Albá Alegret
- 1.187 Rosa M.ª Sala Camps
- 1.188 Montserrat Vergué Hugué
- 1.189 Bernardo Blanco Mayo
- 1.190 Jaime Ballús Codina
- 1.191 Gregorio Navarro Belmonte
- 1.192 José Fort Torres
- 1.193 M.ª Carmen Gálvez Pie
- 1.194 José Gomá Sellat
- 1.195 Ricardo Montané Escolet
- 1.196 Damián Rubio Temps
- 1.197 José Ramón Sabriá
- 1.198 Carlos Gómez Borrás
- 1.199 Valentín Estrada Usieto

Audició de Sardanes

Organitzat per els "Amics de la Sardana", tindrà lloc el dia 22 de Febrer, a les 12 del migdia, a la Plaça de la vila.

L'audició anirà a càrrec de la Cobla Sitgetana.

Proyecto de Reglamento para el Montañismo Juvenil

En la etapa formativa que constituye la juventud, es primordial que el futuro montañero adquiera una clara conciencia de cuáles son los peligros con que puede encontrarse y aprenda a evitarlos, siempre que ello sea posible.

La inquietud de los dirigentes de las Secciones Juveniles por explicar a sus afiliados cuáles son esos peligros y la forma de actuar ante ellos, debe ser constante. A título orientador se enumeran a continuación esos peligros:

Niebla, ventisca, tormenta eléctrica, alud de nieve, de hielo o piedras, grietas en los glaciares, baños en los lagos y ríos de montaña (aguas heladas, fondos irregulares y corrientes impetuosas), cambios bruscos del nivel de los ríos (no acampar en las orillas), animales dañinos (víbora, escorpión, tarántula, etc.), suelo resbaladizo (hielo, granito, pulido, llambrias, torrenteras de piedras sueltas, prados de fuerte inclinación).

Extravío (desconocimiento del terreno y de los medios de orientación) Accidentes (primeros auxilios, traslado del accidentado). Mal de Montaña. Equipo deficiente o en mal estado.

Agotamiento (dosificar esfuerzo y cuidar la alimentación).

Quemaduras del sol (producidas por la combinación aire-sol y por la reflexión de éste en la nieve).

Oftalmias (sol en zonas nevadas).

Deshidratación en las alturas (necesidad de ingerir líquidos, tener en cuenta que las aguas de la montaña son duras, poco digeribles).

Congeladuras (por las bajas temperaturas, necesidad de un buen equipo y conocimientos para evitarlas).

Divulgación

10.— La experiencia de la F. E. M. y sus Sociedades federadas debe ser puesta al servicio de todos como medio de prevenir molestias y accidentes. Una labor de divulgación, de información sobre itinerarios o zonas peligrosas para muchachos debe ser realizada por medio de revistas, prensa, circulares, etc., para que llegue, en forma de amigable consejo, a colegios, colonias veraniegas y otras entidades que plenas de buena intención, pero siempre carentes de los conocimientos necesarios, llevan a grupos de niños de excursión o a acampar en la montaña.

Disposición Final

11.— El presente Reglamento entrará en vigor en la fecha de su publicación y previa aprobación por la Delegación Nacional de Educación Física y Deportes y la Delegación Nacional de Juventudes.

Cualquier caso no previsto o de interpretación será resuelto por el Comité Nacional Juvenil de Montaña, de acuerdo con el Consejo Directivo de la F. E. M.

Madrid, Noviembre de 1968

DIA 15 DE FEBRER

Participació a la

**VI^a TRAVESSIA
NURIA - SETCASES**

Informes: Local Social

Vocal: A. Granell

DIA 7 DE MARÇ

CONFERENCIA:

**Expedició Manresana
als Andes de Bolívia**

il·lustrada amb diapositives.

En la propera circular
donarem més informació

President: Antoni Llurba Secretari: Xavier Salleras Direcció Circular: Xavier Capdet.

T. G. Villaseca - Villanueva y Geltrú